

kontrollere disse Foretagender, paa en Maade derved kommer til at kontrollere sig selv. Det er ikke første Gang, at der har været Klaget over dette Forhold, og jeg undlader ikke at benytte denne Leilighed til ogsaa her at paatale det.

Indenrigsministeren (Steel): Angaaende den Henvendelse, den ærede sidste Taler gjorde til mig i Anledning af, at Regjeringens Overingenieur for Statsbanerne er bleven hørt og raadspurgt af det Forretningsudvalg, som har beskæftiget sig med Anlægget af den her under Forhandling værende Bane, skal jeg gjerne give Oplysning, saameget mere som jeg har haft Anledning til at underrette mig om, hvorledes denne Sag forholder sig, og jeg kan ikke se, at der er noget omhelst i dette Forhold, som kunde give Anledning til nogen Bemærkning, endfinge nogen Bemærkning, der synes at stille det hen, som om her var foregaaet Noget, der ikke var i sin Orden. Under en tidligere Forhandling ikke her i Thinget, men under Overveielse af Spørgsmaalet om Anlægget af en Jernbane fra Odense til Bogense, har Regjeringen selvsølgelig og naturlig paalagt sin tekniske Autoritet at undersøge de paagjældende Forhold. Det er det, der er sket. Men hvad skulde der vel være urimeligt i, at det Forretningsudvalg, som nu paatænker at gennemføre denne Bane, henvender sig til den samme Autoritet for at høre hans Mening om en Ting, hvorom han allerede i Medfør af sin Stilling og som den, der tidligere har undersøgt Forholdene, kan have en begrundet Mening. Det er det Hele, der er sket, og deri ligger ikke nogen Evang for Forretningsudvalget til at følge denne Mening. Det har imidlertid fundet hans Mening vel begrundet og fulgt den; men jeg kan ikke se, at, det skulde være besynderligt, om et saadant Forretningsudvalg søger Raad paa de Steder, hvor det naturligt og rimeligt maa tro, at det kan faas. Det er Sagens simple Sammenhang. — Med Hensyn til Forslaget i det Hele forekommer det mig, at det er et saa simpelt Forslag, at jeg ikke kan forslaa, at det ærede Medlem, som nu havde Ordet, udtalte sin Forundring over, at Regjeringen har fremmet dette Lovforslag saa hurtigt. Jeg ønsker ikke at forhale nogen Sag længere, end den ifølge sin Natur rimeligt maa og bør forhales, naar den giver Anledning til Undersøgelser og Overveielser, som ikke lade sig udføre i meget kortere Tid, end her er brugt. Selve Sagen forekommer mig at være overordentlig simpel. Hvad er det nemlig, her foresligger? Her foresligger et Andragende fra et Forretningsudvalg om at faae Tilladelse til at besørge Anlægget af en privat Jernbane paa et Sted, som nu er undersøgt og i mange Aar har været undersøgt, paa en Vej, som allerede i det Væsentlige tidligere har været anvist. Man forlanger Koncession til Anlæg af denne Jernbane, tildels paa egen Bekost-

ning, thi det, der forlanges af Staten, anser jeg for at være overordentlig Lidt. Man har Befolkningens Stemning med sig; den er godtgjort derved, at man har tilveiebragt de fornødne Midler til Banens Anlæg. Jeg mener nemlig, at ikke blot Befolkningens Stemning fremgaar af de Bidrag, der ydes fra Sognekommunerne, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Amtsrådet med meget stor Majoritet slutter sig til det samme Forslag, og beviser sin Tro i sine Gjæringer, idet det har bevilget meget betydelige Tilskud til Anlæggets Fremme, alt dette er et Bevis for, at Landbefolkningen, idetmindste i sin Helhed som repræsenteret gennem Amtskommunen, er for dette Forslag i det Hele og Store. Nu har man berørt et Punkt, som jeg synes, man skulde have labet først at berøre. Jeg vil dog ikke rette nogen Bebreidelse mod den sidste ærede Taler, fordi han fandt det fornødent at nævne, at tre af Amtsrådets Medlemmer boede i en saadan Nærhed af den foreslaaede Bane, at man kunde gaa ud fra den Forudsætning — jeg kan ikke se, at Meningen var nogen anden — at det havde haft Indflydelse paa deres Stilling til Spørgsmaalet, thi den ærede første Taler (Højmark), som havde Tællelsen af, at dette Punkt vilde blive berørt, var jo den Første, der nævnedes det. Men, som sagt, jeg vil ønske, at man vilde se bort derfra og gaa ud fra den Forudsætning, at Amtsrådsmedlemmerne røgte deres Hverv uden Hensyn til personlige Interesser. (Stemmer: Na!) Ja, vil man tillægge den Sag Betydning, maa jeg sige, at Flertallet jo absolut bestaar af Folk, der ikke have direkte Interesser i den foreslaaede Linie. Jeg antager nu, at denne Sag ikke er afgjort i Amtsrådet af personlige Interesser, men er Fruget af et Skjøn over, hvad der er det Bedste og Tjenligste for Amtskommunen i det Hele. At der nu er Modstand mod dette Forslag, idet der er Folk, som hellere ønske Banen lagt i større Nærhed af deres Egn — ja Gud, det er jo Noget, vi ere vant til; det forekommer jo ved enhver Sag af denne Art. At disse Folk ere beredte til at gjøre Offre for at faae deres Jernbane, den, som de anse for den heldigste, vil vel ogsaa ske, men klart er det, at de ikke have formaaget at tilveiebringe de fornødne Bølsø, og Anvisninger paa Fremtiden turde dog ikke være af den Bestaaffenhed, at man derfor skulde standse et Foretagende, hvortil Midlerne allerede ere fremkomne ved privat Initiativ og Kommunernes Hjælp. Nei, det forekommer mig klart, at, naar et Forretningsudvalg er istand til at erhverve Tilslutning fra en Amtskommune paa en Maade, som her er sket, maa Regjeringen ikke vise stor Modstand mod at give Banen den Retningslinje, som de, der ved egen Hjælp tilveiebringe Midlerne og Betingelserne for Anlæggets Fremme, ønske. Det kan ikke være Regjeringens Sag i det Enkelte, saaledes som ved en Bane, der an-